

Обаче усѣти какъ въ него настѣпи промѣна. Изработи си нови теории, които и така оправдаваха постѣпката му.

— Най-после и това на което съмъ застаналъ е позиция — реши твърдо той. На ясно сме. Ще пиша и за „Златенъ Рогъ“ и за „Изгрѣвъ“.

До такава степенъ се затвърди на новата си позиция, щото съ топъ не можешъ го разби. Едни и сѣщи разкази, съ едни тенденции започна да печата въ „Изгрѣвъ“, а съ точно обратни тенденции въ „Златенъ Рогъ“. Смѣнѣше значи, само тенденциитѣ. Иначе разказитѣ бѣха едни и сѣщи.

— Само голѣмитѣ хора могатъ да бждатъ истински полезни за обществото — говорѣше на себе си той. — А така най-лесно ще стана голѣмъ.

И за успокоение прибави:

— Целта оправдава срѣдствата.

Сърдцето го заболѣ, сви се нѣкжде подъ лъжичката му и дълго пѣшка. После му олекна. Възроди се. Стана нѣженъ и учтивъ. Научи се да чука по чужди врати, да се кланя. Доби маниеръ.

Случайно го видѣхъ въ гранъ-кафе „България“. Бѣше застаналъ предъ известния милионеръ Сторжковъ и се кланѣше като въ Божи храмъ.

— Високопоставенъ господине,—бръщолевѣше той, а душичката му едва не излизаше. Той добре знаеше кой е Сторжковъ.

— Само да ми се усмихне и всичко ще се нареди — мислѣше си той и бѣ готовъ всичко да даде, но да смекчи сърдцето му.